

Internet nepatří pod vládu OSN

BRETT SCHAEFER, JOHN TKACIK JR., JAMES GATTUSO

Internet se vyvíjel v uplynulých desetiletích s minimem vládních zásahů. Základní správa internetu spočívá v rukou soukromoprávních společností, americká vláda má právo dozoru, její reálný regulatorní vstup je ale minimální. Není proto náhodou, že - díky tomuto blahodárnému zanedbání vládní regulace - internet prosperuje a z akademické kuriozity se vyvinul v hybnou sílu světové ekonomiky a neocenitelnou arénu pro výměnu informací.

Pro většinu lidí internet znamená pohodlný nástroj, který usnadňuje život a zvyšuje produktivitu práce. Pro mnoho vlád představuje internet ale něco docela jiného. Některé vlády, včetně EU, jsou frustrovány, že jim internet brání regulovat a zdaňovat vše, na co pomyslí. Jiné země, jako Čína či Irán vidí internet jako politickou hrozbu a zoufale brání svým občanům komunikovat se zahraničím a vyhledávat informace, které by mohly podkopat jejich nedemokratické režimy. V důsledku toho čelí Spojené státy narůstající kritice, že jelikož je internet mezinárodním zdrojem informací, neměl by být pod jurisdikci jediného státu.

Skupina zemí vedená Čínou, Brazílií, Indií, Kubou a Íránem žádá, aby byla správa internetu převedena z americké soukromoprávní společnosti na OSN.

Kdyby získala kontrolu nad internetem OSN, nenechavé vlády by získaly možnost internet cenzurovat a regulovat, až by coby ná-

stroj svobody vyjadřování a mezinárodní konkurence dosloužil.

Vláda George Bushe si zaslouží uznání za to, že je odhodlána v rámci OSN tyto návrhy vetovat. Situaci vzal na vědomí i Kongres a rezoluce Senátu č. 273, konstatuje, že „by nemělo být ani OSN ani jiné mezinárodní organizaci dovoleno převzít kontrolu nad internetem.“

Kdo spravuje internet?

Současná regulace internetu je minimální. Občanské sdružení s názvem Internetová společnost pro přidělování internetových adres (ICANN) spravuje - na základě smlouvy s vládou USA - systém doménových jmen (.org, .com apod.).

Na základě smlouvy má vláda při rozhodování společnosti právo veta, které ale v praxi nevyužila a do rozhodování organizace nezasahuje. Od 60. let, kdy vláda financuje výzkum internetu, vždy deklarovala, že má mít právo dohledu. Ačkoliv má pro regulaci tento právní základ, nikdy do provozu a rozhodování ICANN nezasahovala.

ICANN je nazýván „skutečně globální organizací“, která nehájí zájmy národních vlád. Systém jejího rozhodování se omezuje na technické procedury, které zajišťují funkčnost jednotného systému adres, a na zajišťování toho, aby internetová síť dokázala funkčně přenášet informace. Pokud jde o přidělování adres,

chová se nestranně, žádosti států o registraci vyřizuje bez ohledu na politiku dané země.

Srovnejte tento benevolentní přístup s mnohem širší definicí mezinárodní správy internetu (Internet governance) prosazovanou Pracovní skupinou pro mezinárodní správu internetu při OSN. Ta správu internetu definuje jako „rozvoj a uplatňování společných zásad, norem, pravidel, rozhodovacích procedur a projektů utvářejících vývoj internetu, na kterém se svojí příslušnou rolí budou podílet vlády, soukromý sektor a nevládní organizace.“

Toto prohlášení implikuje mnohem extenzivnější prostor pro vlády pro dohled nad internetem, než jaký mají v současnosti. A jak mají být „společné zásady“ této širší dohlížecí role stanoveny a kdo je má stanovit? Navíc řada zemí, které tento nový model vlády nad internetem prosazují, představuje nedemokratické režimy, jejichž hlavním cílem je cenzurovat obsah internetu a stíhat své občany, kteří by internet používali k šíření protivládních informací.

Fasáda OSN

V březnu 2005 čínský velvyslanec při OSN kritizoval americkou „monopolizaci“ současného internetu: „Myslíme si, že otázka internetové politiky by měla být řešena společně dohodou suverénních států v rámci OSN.“

Znalcům dějin OSN bude znít tato věta povědomě. Státy „ohrožované“ svobodou vždy

(Pokračování na str. 2)

DAŇOVÉ RÁJE

V této rubrice představujeme státy, které konkurenčním přístupem ke zdanění a vysokou prosperitou dávají příklad ostatním zemím. Konkurenci jednotlivých jurisdikcí považujeme za garanci svobody a prosperity.

NORFOLK

Státní zřízení: Britské zámořské území. Hlavou státu je britská královna, legislativu určuje 9 členný parlament volený poměrným systémem na 3 roky.

Rozloha: 34,6 km² (leží mezi Austrálií a Novým Zélandem)

Populace: 1828 (populaci Norfolků tvoří potomci vzbouřenců z Bounty a polynéských žen)

HDP na hlavu: 42 000 USD (o 70% vyšší než v Austrálii)

Míra nezaměstnanosti: 0%

Inflace: 2% (měna: australský dolar)

Míra přerozdělování: Stát vybírá a utrací 8 milionů dolarů, neboli 10 % HDP

Daně: Na Norfolků nemají daň ze zisku firem, spotřební daně, ani DPH, ani daň z příjmu, ani daň z nemovitosti. Většinu příjmů

má ostrov z daní uvalených na turisty (odjezdová daň, daň z půjčení auta, ubytovací daň, daň z výherních automatů). Od letošního roku se platí všeobecná obrátová daň (NSL) ve výši 1% z tržeb. Daň neplatí ten, kdo má roční tržby menší než 3000 dolarů. Každý dospělý obyvatel platí pololetně 250 australských dolarů zdravotní pojištění. Toto pojištění kryje léčebné výlohy oby-

vatel, ti ale musí v případě nemoci uhradit účet do výše 2500 dolarů. Stát platí důchody ženám nad 60 a mužům nad 65 let ve výši max. 962 australských dolarů měsíčně (15 tis. Kč), v případě, že důchodce má další příjem, důchod se snižuje. Obranu Norfolků smluvně garantuje Austrálie. Druhá část potomků námořníků z Bounty žije na tichomořském ostrově Pitcairn (www.government.pn) (45 obyvatel), kde nejsou vůbec žádné daně.

Zdroje: www.norfolk.gov.nf

Internet...

(Pokračování ze str. 1)

používaly OSN jako záminku pro své ambice potlačovat svobodu projevu. V 70. a 80. letech komunistické a rozvojové země chtěly využít Organizaci OSN pro vzdělávání, vědu a kulturu (UNESCO) k prosazení „nového světového informačního řádu“ (NWIO), který měl napravit údajnou prozápadní zaujatost světových zpravodajských agentur. NWIO měla mít právo udělovat licence novinářům, vydávat kodexy mezinárodní novinářské etiky a posílit vládní dohled nad médii. Tato snaha využít UNESCO k omezení svobody tisku vedla Spojené státy k vystoupení z této organizace. Ve věku internetu se omezování výměny informací stalo ještě obtížnějším a nedemokratické režimy si o to silněji chtějí internet podmanit. Vědí, že nejlepší cesta k získání kontroly nad internetem vede skrze mezinárodní byrokratickou instituci.

Nikoho by nemělo překvapovat, že Čína a Írán patří mezi nejhlasitější proponenty odstranění amerického „monopolu“ vlády na internetu. Čínská politika potlačování internetového obsahu je nejlepší ilustrací toho, o co čínské vládě skutečně jde.

Čínská bezpečnostní služba a ministerstvo informatiky věnují mimořádné úsilí, aby jejich politika kontroly tisku postihovala i web. Aby dokázala čínská vláda kontrolovat, na co se lidé dívají a aby dokázala odfiltrout politicky závadný obsah, vytvořila systém, kterému se v parafrázi Velké čínské zdi přezdívá „Velký čínský Firewall“. Vláda zaměstnává armádu 30 tisíc cenzorů, jejichž úkolem je „sledovat, stopovat a zablokovat webové stránky a emaily, které by mohly být hrozbou pro společnost“. Podle posledních nařízení vlády mají zpravodajské servery vydávat „zprávy, které jsou nezávadné a podporují společenský a hospodářský pokrok.“ Čínští uživatelé internetu, kteří chtějí mít vlastní internetové stránky, psát blogy (internetové deníky) nebo diskuto-

vat v internetových diskusních skupinách, musí být registrováni ve vládním registru, kde musí uvést jméno a adresu, aby internetová policie mohla snadněji monitorovat jejich aktivity na internetu.

Kromě domácích cenzorů placených vládou se může Čína spolehnout na pomoc amerických technologických společností jako jsou Microsoft, Cisco, Google a Yahoo!, které poskytují technickou pomoc při budování infrastruktury pro cenzuru. Portál Microsoft v Číně prý například znemožňuje vkládat politicky citlivá slova jako „demokracie“ a „svoboda“, nemluvě o jménu jogínské sekty Falun Gong. Čínská regulovaná verze internetu pak slouží jako vzor pro další nedemokratické režimy.

Čína by chtěla omezit přístup k určitým internetovým stránkám nejenom doma, ale na celém světě. Představme si, že si nějaký prodemokratický aktivista chce zaregistrovat stránku typu pryč-s-čínskou-vládou.com. Kdyby Čína mohla spolurozhodovat při udělování domén, mohla by registraci takové domény zabránit. ICANN dnes takovou moc nemá, ale bylo by tomu tak pod patronací OSN? I kdyby nebyla restriktive takto explicitní, mohla by probíhat skrytě.

Evropská pozice

Komisařka Evropské unie pro internet a média Viviane Redingová dala nedávno snaze znadnárodnit vládu nad internetem další impuls, když vydala vlastní návrh, kterému se hned dostalo pozitivního ohlasu od čínské a iránské vlády. Francouzská a německá vláda sice občas nelibě nesou, že nemohou kontrolovat internetový obsah (jako např. bránit obchodu s fašistickou výstrojí), nicméně cenzura není primárním důvodem jejich touhy převzít kontrolu nad internetem. EU chce hlavně regulovat a zdaňovat internetové obchody. Redingová navrhla „zřízení arbitrážního mechanismu založeného na mezinárodním právu“ – jinými slovy zřídit mezinárodní byrokratickou organizaci, která by ovládala internet pod patronací OSN.

Řada zemí vyjadřuje touhu využít tento „zdroj“ k získání vládních příjmů a financovat

z internetových poplatků OSN a rozvojem pomoc. Různé návrhy na zdanění internetu přicházejí s rostoucí četností z EU, OSN i Spojených států.

Snaha rozšířit vládní moc nad internetem skrze mezinárodní organizaci by se samozřejmě potýkala s řadou problémů. Jak bude zaručena kontrola moci? Pod jakou jurisdikcí by měla nová mezinárodní organizace fungovat? Měla by mít moc uvalovat daně a kdo by měl mít nad takovými daňovými výnosy kontrolu? Jaký soud by rozhodoval spory?

Jak poznamenal Constantin Gurdgiev z Dublinské univerzity „Dnes v konečné instanci veškeré aktivity ICANN podléhají kontrole jednoho z nejvyšších soudních systémů – kalifornského práva. Bruselský návrh by tento režim nahradil nekontrolovanou byrokratickou strukturou, která by nenesla odpovědnost a soustředila by neomezenou moc regulovat mezinárodní i domácí obchod, výzkum i svobodu projevu v rukou nového nadnárodního úřadu.

Důsledkem sčtení internetu regulaci a kontrole OSN by bylo, že nedemokratické země typu Číny, které necítí svobodu projevu, a evropské snahy regulovat a zdaňovat veškerý obchod, by měly při správě internetu větší hlas a internet by se nutně odklonil od svobody, edukace a inovací dneška. Pokud internet nemůže být sférou bez jakéhokoliv vlivu vlády, pak ať je spravován způsobem, který restriktive minimalizuje, a ne na základě mezinárodních standardů, které omezují svobodu. Vzhledem k tomu, co je v sázce, musí vláda USA zůstat ve svém odhodlání nedopustit internacionalizaci vlády nad internetem pevná.

Brett D. Schaefer působí v Thatcher Center on Freedom, John J. Tkacik, Jr. působí v Heritage Foundation a James L. Gattuso působí v Institute for Economic Policy Studies.

Článek je publikován s laskavým svolením Heritage Foundation, na jejichž stránkách www.heritage.org vyšel a kde je k dispozici v angličtině i z odkazy na zdroje, které jsme zde z důvodu místa neuvedli. Překlad PM.

Doména jako symbol nezávislosti

PETR MACH

MPZ jako národní symbol

Podstatou suverénního – nezávislého – státu je schopnost vytvářet legislativu a schopnost uhájit území, na kterém tuto legislativu dokáže vynucovat. Symbolem státnosti bývá vlajka a hymna.

Existují ale také zástupné symboly jako např. mezinárodní poznávací značka aut a nově – internetové domény. Tyto zástupné symboly jsou často používány i lidmi v regionech, které nejsou suverénním územím, kde nicméně existuje silná regionální identita a určitá tendence vládnout si po svém.

Mezinárodní registrační automobilové poznávací značky (MPZ) jsou stanoveny mezinárodní dohodou na půdě OSN. Tato dohoda zaručuje, že žádné dvě země dohody nemají stejnou MPZ a že MPZ má standardizované písmo a oválný tvar. Nicméně kromě uznaných značek používají lokální patrioti často napodobeniny mezinárodní značky (Velšané s oblibou používají CYM, Vlámové VL apod.). Vzpomeňme si také, jak předznamenal rozpad česko-slovenské federace slo-

venský premiér, když přijel na jednání o rozdělení kompetencí mezi republiky a federaci do Brna v autě se samolepkou "(SO)".

Podobnou symbolickou hodnotu získaly i národní internetové domény. Na rozdíl od mezinárodních automobilových poznávacích značek nejsou stanoveny mezinárodní smlouvou mezi státy, nýbrž jsou udělovány zájemcům z řad států soukromoprávní společností Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN), kterou založili autoři tohoto systému.

Åland a Katalánsko

Åland, autonomní oblast Finska, udělala symbolický krok k nezávislosti (na Finsku a EU), když uspěla s registrací národní domény .ax (dosud používala ålandská vláda adresu aland.fi). Nálady vyvázat se ze svazku s Finskem a opustit EU vzrostly v této ostrovní zemi mezi Finskem a Švédskem poté, co EU proti Finsku za neschopnost prosadit evropskou legislativu na Ålandu vede řadu žalob (o vztahu Ålandu a EU viz LF únor 2006).

Národní domény jsou vyhrazeny jen pro jednotlivé státy. Za Åland v zahraničních otázkách jedná Finsko, které ale obvykle respektuje vůli Ålandanů. Poté, co finský parlament schválil 14. února 2006 žádost o registraci koncovky .ax pro Åland, schválila bez problémů udělení domény správní rada ICANN.

Novou internetovou doménou roku 2006 je i koncovka .cat, kterou s úspěchem zaregistrovala katalánská vláda (prostřednictvím ad hoc zřízené nadace). Katalánská vláda i většina firem záhy přenesla své adresy ze španělské domény .es na katalánskou .cat. Zajímavé ale je, že Katalánsko narozdíl od Ålandu neuspělo se žádostí o přidělení „národní“ (dvoupísmenné) domény (jako je .cz pro Českou republiku a nyní .ax pro Åland) a zaregistrovalo doménu .cat mezi tzv. „generické“ (nenárodní) domény (typu .org, .com apod.). Katalánsku se tak podařilo obejít pravidla pro udělování národních domén (která Katalánsko jako nesuverénní oblast nesplňuje) a zaregistrovala doménu .cat nikoliv jako národní doménu, ale jako doménu „organizací na podporu katalánského jazyka a kultury“, za kterou platí společnosti

ICANN roční registrační poplatek 10 tisíc dolarů plus dolar ročně za každou adresu zaregistrovanou pod doménou .cat.

Kataláncům se tak podařilo něco, co nemají ani Baskové či Quebečané. Ti ale budou chtít nepochybně Katalánsko a Åland následovat. A patrně nebudou chtít zůstat u zástupných symbolů státnosti. Dnes dokáže Åland a Katalánsko nabídnout občanům jen atraktivnější internetovou adresu. Brzy to možná bude i atraktivnější daňový systém.

Odkazy:

www.unecce.org/trans/conventn/Distsigns.pdf

www.iana.org/reports/cat-report-18nov2005.html

www.iana.org/reports/ax-report-09jun06.pdf

www.icann.org/tlds/agreements/cat/proposed-cat-agmt-09aug05.pdf

REGULAČNÍ POSTŘEHY

Jak na katastrální úřady?

Tentokrát bude regulační postřeh zcela v osobním duchu a bude vycházet z přímé autorovy zkušenosti. V loňském roce jsem absolvoval mimořádný zážitek – jednoduché povolení vkladu vlastnického práva k nemovitosti. Šlo o nemovitost v Praze a jako pilný čtenář novin jsem samozřejmě věděl, že těžko mohu počítat s tím, že záležitost bude vyřízena ve lhůtě, kterou katastrálnímu úřadu vymezuje zákon, v tomto případě správní řád. Sám katastrální úřad totiž veřejně přiznává, že zákonnou lhůtu nedodržuje, a že tedy jako výkonná složka státu zákon, jako státem nařízenou normu chování, porušuje.

Jen pro představu, jak významný je onen rozsah porušování zákona: dle správního řádu má správní orgán, v tomto případě katastr, rozhodnout o podání bez zbytečného odkladu. Není-li to možné, pak nejpozději do 30 dnů. A pouze ve zcela výjimečných případech, taxativně vyjmenovaných v zákoně, je možné tuto lhůtu prodloužit na 60 dnů, tedy dva měsíce. Pražský katastr ovšem i tuto nejzazší možnou lhůtu běžně překračuje dvojnásobně i vícenásobně. Čtyři, pět či šest měsíců čekáte na to, co má být dle zákona vyřízeno „bez zbytečného odkladu“. Ovšem jak víme, v rámci jedné jurisdikce už nad státem není žádná moc, která by jeho disfunkční orgány přinutila dodržovat zákony, jinak pochopitelně platné pro všechny.

Pražský katastr má jednoduché vysvětlení. Podání je „příliš mnoho“ a nedají se v zákonných lhůtách všechny „čas vyřídí“. Dle veřejných zdrojů, dále mnou nijak neověrovaných, jde v případě Prahy o 50–60 tisíc podání ročně, nejen vkladů vlastnických práv, ale i věcných břemen, zástav, exekucí apod. Katastr sám tvrdí, že většina zdržení nastává z toho důvodu, že až 70% všech podání je neúplných, nepřesných, vyžadujících další podklady či jinak vadných. Narůstajícím počtem podání a jejich „nekvalitou“ pak bezelstně omlouvá dlouhou čekací dobu klientů.

Argument nekvality podání je sám o sobě zjevně vadný. Pokud téměř tři čtvrtiny žadatelů nejsou schopny podat návrh v podobě vyhovující úřadu, je nepochybně problém nikoli na straně této drtivé většiny, ale naopak na straně úřadu, jeho norem, formulářů a požadavků, které klade na žadatele. Nevím, jak dlouho by na trhu vydržel výrobce ledniček, který by se vytahoval na své zákazníky slovy, že tři čtvrtiny z nich nejsou schopny podle přiloženého návodu ledničku zapnout a používat. V takovém případě bychom asi též logicky řekli, že problém je v návodu, nikoli v uživatelích. První zásadnou činnost pro sebe i pro klienty by tedy úřad udělal, kdyby všechny žadatele hned na počátku celého procesu „edukoval“, vysvětlil, poradil a pokud možno vady eliminoval ještě předtím, než se dostanou do systému a ne jen slepě na podatelně bez dalšího převzal hromadu dokumentů. Dobrý návod by vydal za tisíce člověkohodin úředníků a právníků při zamítání „nekvalitních“ podání.

To ale není to podstatné, protože snaha o přátelský přístup k uživateli je vlastní zejména tržním subjektům, které bojují o zákazníky, nikoli úřadu, který by jich nejradši měl co nejméně a je tak naopak motivován co nejvíce podání pro formální a jiné nedostatky klientům vracet (a tak si samozřejmě následně zadělávat na větší problém s „ucpaností“, protože klienti při absenci konkurence katastru k nikomu jinému jít nemohou, byť by i chtěli).

I v situaci, kdy tato obecná motivační schémata známe, je však mnohé možné vyřešit prostou lepší organizací práce. Nedodržování lhůt se týká především Prahy a Brna, zatímco většina katastrálních pracovišť v menších městech lhůty zvládá a jejich úředníci jsou nevytíženi. Vzhledem k tomu, že přitom všechny katastry v zemi pracují s jedním softwarem, co probůh brání tomu, aby přetlak spisů v Praze vedení Úřadu zeměměřičského a katastrálního prostě řešilo tím, že spisy

z Prahy jednou týdně rozveze k vyřízení katastrálním právníkům po celé zemi a jednou týdně je zase sveze zpět? Právník na zlínském katastru se při vyřizování podání bude dívat na úplně stejnou obrazovku, bude používat stejné podání a porovnávat identické údaje jako ten pražský. A pokud by namítal, že k vyřízení podání potřebuje navíc i celou historickou dokumentaci k dané nemovitosti, která je soustředěna v papírové podobě v Praze, není to opět žádný problém. Stačí naskenovat všechny pražské dokumenty a umožnit k nim přístup jednoduchou aplikací všem katastrálním úřadům v zemi. V dnešní době by i skenování stovek tisíc stran netrvalo déle než několik týdnů.

Neschopnost katastru takto jednoduše přerozdělovat práci od vytížených k méně vytíženým a hlavně jeho nulová motivace k úvahám tohoto typu však jistě trpělivého čtenáře regulačních postřehů vede k úvaze, zda nepostupovat jinak. Zda vyřizování jednotlivých podání prostě ve výběrovém řízení nesvěřit vybrané advokátní kanceláři. Při ceně 500 korun za podání se jedná o roční byznys za 30 milionů korun s velkou motivací pro advokáty, aby provedli nutnou edukaci žadatelů na vstupu, přičemž stát by měl zároveň subjekt, po němž by mohl žádat náhradu škody v případě chyb, a zároveň by po něm mohl požadovat drobnost: dodržování zákona.

Mojmír Hampl
ekonom
mojmir.hampl@cnb.cz

Hlásím se, nechci dotace...

Sleduji se zvláštním zaujetím rostoucí oblibu slova „dotace“, které Všeobecná encyklopedie (Nakladatelský dům OP, Praha, 1996) definuje jako „formu poskytnutí určitého množství finančních prostředků, nejčastěji ze státního rozpočtu“. V poslední době jako by se s dotacemi roztrnul pytel. Kdo nedotuje, tedy spíše o dotace nežádá, jako by nežil. Když poslanci ve sněmovně každoročně „porcují medvěda“, nerozhazují hanebně peníze nás všech, ale „dotují“ bohužel projekty ve svých volebních krajích. Když kulturní obec staví na nohy uměleckou veřejnost na mezinárodních festivalech, opět jde o dotace z peněz nás všech, které umělci již považují za svůj samozřejmý nárok. Stejně tak pokud chce Milan Knížák otevřít Národní galerii všem a zdarma, nekoná dobro ze své kapsy, ale chce navýšení dotace ze státního rozpočtu. Letošní zima byla na dotační problematiku obzvlášť úrodná. Než napadl sníh, slyšeli jsme neobvykle silné volání provozovatelů vleků a horských zařízení, kteří nedostatek sněhu považují za zcela očividný důvod pro udělení státní dotace. Poslední tři zimy se povedly, vlekáři investovali do vleků letos jim počasí udělalo čáru přes rozpočet, respektive přes zisk. Skutečnost, že počasí je každý den jiné také pobízí ke spekulacím zemědělce, kteří již s předstihem predikují tu nadúrodu, tu podúrodu a někdy dokonce celkovou neúrodu. Neřeba podotknout, že každý z pojmenovaných stavů přirozeně žádá adekvátní dotační titul, ať již na export nadúrody, kompenzaci podúrody či záchrannou dotaci při celkové neúrodě. Nedávná vichřice Kyrill zase demolovala střechy domů, skla automobilů, zkrátka majetek. Řada lidí nebyla pojištěna, a tak přirozeně žádá o dotaci, protože je přece povinností nás všech kompenzovat nepojištěným jejich ztráty.

Na nadarmo se snad řadě z nás vybaví stále živý odkaz francouzského myslitele Frédérica Bastiata a zejména jeho geniální fiktivní „Petice výrobců svíček“, která se strefuje do podobných neoprávněných požadavků ad absurdum. Výrobci svíček a ostatních produktů sloužících k osvětlení se v ní domáhají sankcí vůči nekalému konkurentovi – Slunci, které zaplavuje trh levným světlem a krátí jim tak zisky. Stejně tak čeští žadatelé chtějí po státu opatření proti věcem neméně přirozeným, než je sluneční svit. A právě dotace je významným státním opatřením, kdy ze státního rozpočtu, tedy z peněz daňových poplatníků, je určitý obnos redistribuován specifické cílové skupině. A tak část kulturní obce žádá, aby dotace kompenzovala fakt, že se neuplatní na trhu (jejich filmy, výstavy, knihy, koncerty lidé nenavštěvují, nekupují, neposlouchají), zemědělci a majitelé vleků žádají dotaci za nevydařené počasí (zcela ve shodě s výrobcí svíček), a majitel nepojištěného domu chce po nás všech dotaci za to, že se nepojistil.

Žijeme prostě v dotační době, tedy v době zvyšující se závislosti na státu a jeho (našich společných) penězích. Nezbyvá než doufat, že nová vláda, nesoucí přívlastek „středopravicová“ prokáže dostatek rezistence a tuto nepřirozenou závislost jedince na státu začne omezovat. Abych jí to ulehčil, tak se hlásím, že dotace nechci.

Tomáš Jirsa, poradce pražského primátora (www.tomasjirsa.com)

OFFSHORE poradenství & služby

- ▶ Nakupujete a prodáváte na internetu ?
- ▶ Obchodujete na FOREXU, s cennými papíry nebo pohledávkami ?
- ▶ Zabýváte se jakýmkoliv mezinárodním obchodem ?

AI
ARON INVESTMENT s.r.o.

▶ www.aroninvest.cz

ARON INVESTMENT s.r.o.

Bolzanova 1615/1

110 00 Praha 1 - Nové Město

Tel./fax: +420 224 240 688

Mobil: +420 728 598 522, +420 724 334 603

Email: info@aroninvest.cz